

Sagen sattes til forhandling.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Kun for den gode ordens skyld skal jeg ganske kort sige, at jeg meget gerne ser et sådant udvalg nedsat med de begrundelser, der er anført i ordførerens fremsættelsestale.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går forslaget til folketingsbeslutning direkte til anden (sidste) behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til statsministeren af Kjær Rasmussen og Sigsgaard:

„Vil regeringen medvirke til foranstaltninger, der sikrer, at det gøres til en betingelse for ydelse af statsstøtte til undervisningsinstitutioner og sociale institutioner, at disse ikke ved regulativer eller på anden vis på urimelig måde foretager indgreb i den personlige frihed?“

Ordføreren for forespørgerne (Kjær Rasmussen): Der står vist i skriften et eller andet sted, at den, som forarger, skal have en møllesten hængt om halsen og kastes i vandet. Hr. Sigsgaard og jeg har stillet en forespørgsel, som i høj grad har vakt forargelse. Efter teorien skulle vi så nu vel ligge på bunden af Kalkbrønderihavnen med hver sin møllesten om halsen og fundere over vore misgerninger. Nu er praksis ikke altid i overensstemmelse med teorierne; det ser man tydeligt ved en granskning af de forhold, vi arbejder med i denne forespørgsel. Men det har unægtelig forbavset os at læse de kommentarer, diverse mørkemænd rundt om på redaktionerne er kommet med. Nogle taler om tidsspilde, andre om barnepjat; men ingen af disse skrivere overhovedet finder anledning til at give deres støtte til f.eks. eleverne på Rønde kursus. Man kan nok svinge sig op til at

skrive om sager, man får kendskab til, ja, man kan endog forarges lidt i det små, men når nogen prøver at rette misforholdene, så er man ikke med mere. Nutiden må der ikke forandres på, velsagtens fordi man er bange for fremtiden.

Det må vække betænkelighed i Danmarks liberale parti, venstre, — eller omvendt — at mange af de omtalte mørkemænd eller lederskribenter netop sidder på blade, som støtter dette parti. Vi andre har endnu en gang fået bekræftet, at dette samfunds institutioner ikke må røres. Gør man det alligevel, så sætter hetzkampagnen ind aldeles omgående.

Man raser naturligvis, fordi man ganske udmærket ved, at dette samfund ikke ejer evne eller vilje til at løse en række menneskelige problemer. Således har jeg f. eks. kun set Ekstra Bladet skrive om det forkastelige i, at man på visse vanføreinstitutioner dæmper de vanføres sexdrift med piller i maden. Jeg kunne højst forestille mig 3 blade mere, som ville gøre det samme. Mon ikke vort samfund er kommet dertil, at det efterhånden har råd til at beskæftige sig med den skjulte nød? Denne behøver ingenlunde altid at være af materiel karakter, den er tit og ofte af psykisk natur, i hvert fald når det gælder visse institutioner.

For en tid siden kunne man i dagbladet Vestkysten læse en hel del om forholdene på visse alderdomshjem på de kanter. Det var historien om drammen, der ikke måtte drikkes, og kortene, der ikke måtte spilles. Det var historien om den gamle dame, som ikke ville vide noget af den åndelige føde, man serverede på stedet, måske fordi den efter hendes mening var fordærvet. Som straf, fordi hun ikke ville deltage i andagten, fratog man hende desserten i flere dage. Ledelsen har åbenbart ræsonneret som så, at hun ikke havde brug for noget, der kunne fjerne den dårlige smag.

Se, disse problemer, så små de end kan synes for os, der har vor bevægelsesfrihed, er afgjort store for de medborgere, som er henvist til afhængighedsforhold på den ene eller den anden måde. Det er sager af en karakter, beboerne på institutionerne ikke er meget for at lægge navn til netop på grund af afhængighedsforholdet til ledelsen. Derfor tør de ikke komme offentligt frem